

Stražarska Kula

i
Glasnik Kristove Prisutnosti

“Stražaru, što je u pogledu noći?”

“Jutro dolazi, a i noć!” (Izaija 21:12,13)

POLUMJESEČNIK
SVEZ. XXXI 1. KOLOVOZ BROJ 15
A. D. 1910 – A. M. 6038

SADRŽAJ

Članovi Kristove Obitelji	223
Oni koji čine Crkvu Sadašnjeg Vremena	223
Oni koji će imati svoj Dio Sa Licemjerima	224
Progresivno i Završeno Opravdanje	226
„Zove ono što nije kao da jest”	227
„Bolje Žrtve”	227
Je li smrt izumiranje?	228
Deva i iglene uši	230
Brisanje grijeha	231
“Prispodoba o Talentima”	232
Čuvajući sebe u ljubavi Božjoj	233
„Neka se ne uznemiruje srce vaše”	234
Odgovor Brata Russella na Klevetu	234

“Na stražu ću svoju stati, na kulu se postaviti, i motriti da vidim što će mi on reći, i što da mu odgovorim kada budem ukoren.” (Hab. 2:1)

STIJENO VJEKOVA
Jer nitko ne može postaviti
drugi temelj
OTKUPNINA ZA SVE

Na zemlji tjeskoba naroda i smetenost, huka mora i valova(nemirni i nezadovoljni). Ljudima će srca klonuti od straha i od iščekivanja onoga što dolazi na svijet: jer će se uzdramiti sile nebeske(crkvene vlasti)...kada vidite da se to događa, znajte da je bližu kraljevstvo Božje. Podignite pogled i podignite svoje glave; jer se približava vaše otkupljenje.—Luka 21:25-31

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja,” koje je sada bilo predstavljeno u svim djelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje.” On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine,” i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše „Berejske Pouke” su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na Hrvatski glasi, *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada bio tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve.” (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvjetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena.” (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerali smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; od tud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa sa nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM” ŽIVOG BOGA – njegoa „građevina,” čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba – od kad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen” ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenj”, „izabranog i dragocjenog” bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskršnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5-8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve” i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet” u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest”, biti „sudionikom božanske prirode”, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će svi dobiti priliku biti blagoslovljeni sa spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek *uništeni*. – Djela 3:19-23; Iza. 35

ČLANOVI KRISTOVE OBITELJI

Kristova Crkva je skup pojedinaca koji se mogu promatrati s različitih stajališta. U „Božanskom planu vjekova” prikazujemo na grafikonu Evandeosko doba i njegove različite ujedinjene elemente. Iznad linije posvećenja nalaze se dvije klase, koje predstavljaju Veliko mnoštvo i Malo stado. Ispod linije posvećenja prikazana je još jedna klasa, opravdani, koji ne nastavljaju dovršavati svoje opravdanje posvećenjem. Pod linijom ili ravninom opravdanja prikazana je druga klasa – privjesci, denominovani licemjere. U daljnjem razvoju grafikona pokazujemo ove posljednje dvije klase – opravdane, koji ne idu u posvećenje, i „kukolj” ili licemjere – obje kao otpadnike kako se u ovom danu nevolje, zvanom vrijeme žetve, odvajaju od duhovnih klasa, Malog Stada i Velikog Mnoštva.

Međutim, tijekom Evandeoskog doba, „pšenica” i „kukolj” rastu zajedno, i zajedno predstavljaju Kraljevstvo Božje, kao što Gospodin Isus pokazuje u prisposobi. (Matej 13.) Drugim riječima, Bog govori o Crkvi kao cjelini, uključujući u nazivu niže sljedbenike kao i potpuno posvećene.

To se ponovno pokazuje u Otkrivenju, gdje se Gospodin obraća Laodicejskoj Crkvi: „Budite, dakle, revni i obratite se. Evo, stojim na vratima i kucam.” (Otkrivenje 3:19,20.) Time pokazuje da sa svog gledišta, koje je sva mudrost, on u svojoj Crkvi razabire ono što mi možda možemo djelomično razabrati, ali ne bismo mogli definitivno odrediti i ne bi nam bilo dopušteno specificirati. On vidi, on određuje, koji su posve posvećeni, a koji nisu posve posvećeni. Taj bismo uvjet mogli utvrditi samo ispitivanjem pojedinca, pa čak i ako je on odlučio krivo prikazati svoj stav i tvrditi da je posvećeni vjernik, ne bismo trebali biti u poziciji da ga osuđujemo ili odlučujemo protiv njegovog izražavanja, osim kada bi njegov plod izdao njegove riječi; kao što Gospodin kaže: „Po njihovim ćete ih plodovima prepoznati” – ne samo po njihovim ispovijedanjima, nego i po njihovim plodovima. Ali osim plodova koji bi bili štetni, trebamo prihvatiti ispovijedanje svih koji tvrde da su vjernici i posvećeni. Stoga, ako postoje izbori u Crkvi, u koje bi samo posvećeni bili pozvani da sudjeluju – i ako postoje oni čije je izvanjsko ponašanje moralno i koji se ispovijedaju da su posvećeni – ne bi bilo unutar naše provincije suditi im i osuditi ih i reći da nisu od Crkve. Umjesto toga, trebali bismo biti obvezni prihvatiti njihov glas kao i svaki drugi.

ONI KOJI ČINE CRKVI SADAŠNJEG VREMENA

U komplementarnom smislu svi koji vjeruju u Krista, koji se približavaju Gospodinu i koji su se okrenuli od svijeta i izjavili da imaju zajedništvo s Božjim posvećenim narodom i koji daju naznake

napretka u tom smjeru, i kojima se Gospodin približava, mogu se smatrati probnim članovima Crkve. Dakle, Gospodin govori ovima: „Približite se meni, i ja ću se približiti vama.” (Jakovljeva 4:8.) Ako se udruže, onda, s Gospodinovim narodom, rezultat može biti njihovo potpuno posvećenje Gospodinu i njihovo začecje Svetim Duhom, čineći ih tako novim stvorenjima u Kristu. Ako ne uspiju nastaviti, ne uspijevaju dobiti potpuno opravdanje i pečat sinovstva i zavjetnog odnosa s Gospodinom. Takvi će na kraju biti u potpunosti odbačeni. Žetva i proces rešetanja – prosijavanje „pljeve” iz „pšenice” – će ih otpuhati, kao što je Gospodin predstavio u prisposobi, i oni se više neće čak ni pretvarati da pripadaju pravoj Crkvi. Crta razgraničenja, prije završetka vremena žetve, postat će toliko jasna da neće ostaviti pitanja tko je, a tko nije od Crkve.

Spuštajući se, dakle, točnije na razliku između „više nego pobjednika”, „Malog stada,” i pobjednika, „Velikog mnoštvo,” oboje priznajemo kao pripadnike Crkve Kristove, oboje kao predstavljene u izvornom i preliminarnom tipu Crkve, tj. Pashi. U toj noći prijelaza, koja je simbolizirala ovo Evandeosko doba i prelazak „Crkve prvorodnih,” nalazimo da su svi prvorodeni Izraelovi bili preskočeni, i da je nakon toga Gospodin zamijenio ove prvorodne za Levijevo pleme, uključujući ne samo prvorodence svake obitelji tog plemena, već i sve Levite; i tako su svi iz Levitske klase preskočeni. A tipovi nam dalje pokazuju da su i Malo Stado, Kraljevsko Svećenstvo, i Veliko Mnoštvo, antitipski Leviti, „domaćinstvo vjere”, oboje čine „Crkvu Prvorodnih, koji su zapisani na nebu” (Hebrejima 12:23); i, ako se ne izbrišu, njihova će imena tamo ostati, i imat će dio u nebeskoj baštini.

ANTITIPSKIH DVANAEST IZRAELOVIH PLEMENA

Udio svake od gore navedenih klasa u nebeskoj baštini prikazan je u Otkrivenju 7, gdje se, prvo, govori o Malom stadu kao o Izraelu – dvanaest plemena Izraelovih. Oni iz židovske nacije koji su zadržali svoj odnos s Bogom nisu bili prekinuti s tog položaja, nego su umjesto toga prebačeni iz prirodnog Izraela i postali jezgra duhovnog Izraela. Budući da je ovo ostavilo mnoge od planiranog broja koje tek treba osigurati, Bog je uredio, kao što je pokazano kroz proroke, da se nedostatak treba nadoknaditi među poganima. Stoga, djelo ovog Evandeoskog doba bilo je popuniti tih dvanaest plemena s poganima da zauzmu mjesta Židova koji su bili odvojeni od tog posebnog mjesta ili razine prednosti. A mi, ako svoj poziv i izbor učinimo sigurnim, bit ćemo od ovih dvanaest plemena, iako možda ne znamo kojem ćemo plemenu biti dodijeljeni.

Za ilustraciju: čovjek koji se ovdje u New Yorku prijavi za vojnu službu može biti poslan u jednu ili drugu pukovnicu koja se povremeno popunjava; tako i kod nas. Gospodin u svojoj providnosti ispunjava ta izraelska plemena, a cijeli broj je određen da bude 12 000 za svako pleme, ili 144 000 ukupno. Moglo bi nam biti svejedno kojem plemenu pripadamo, ali ipak postoji gola mogućnost da, budući da je naš Gospodin „Lav plemena Judina,” može postojati neka posebna gradacija sugerirana u ovom plemenu; tako da se ovo Kraljevsko svećenstvo može podijeliti u dvanaest različitih klasa.

O ovoj temi nema otkrivenja, i priliči nam „ne mudrovati iznad onoga što je napisano”; ali budući da su ta plemena imala različite položaje, kao što je prikazano u proročanstvima koja su se odnosila na njih, čini se da postoji velika mogućnost da će među svecima biti dvanaest različitih položaja ili rangova.

VELIKO MNOŠTVO

Osim posebne klase pobjednika, „više od pobjednika”, kako ih Apostol naziva, one koji dobrovoljno i spremno polažu svoje živote, prikazujući svoja tijela živim žrtvama i vršeći to posvećenje u žrtvu – osim ovih, postoji velik broj posvećenog Božjeg naroda. Ne znamo njihov broj, koji nije bio predodređen, kao što je prikazano u Otkrivenju – „čiji broj nitko ne zna.” Svi su pozvani u svećenstvo; svi se posvećuju da budu svećenici, ali ne uspijevajući osigurati svoj poziv i izbor za svećenike, mnogi od njih padaju natrag u ovu klasu Velikog Mnoštva, koja ne samo da je izvršila posvećenje, već je začeta od Duha Svetoga, i stoga su Gospodinovi, njegova djeca na duhovnoj razini postojanja. To su oni koji nisu uzmaknuli u smislu u kojem govori Apostol kada kaže: „Ako tko uzmakne, neće biti mio u njemu duši mojoj.” Razumijemo da apostol ovdje misli na povlačenje u propast – riječi „povući se”, označavaju činiti usprkos svim Božjim naklonostima, izgubiti svaki odnos s Gospodinom, okrenuti se nazad valjanju u blatu grijeha i uživati u djelima tijela i đavla – ljutnji, zlobi, mržnji, zavisti, svađi.

Ovo Veliko Mnoštvo, međutim, iako ne uspijeva ići naprijed dobrovoljno i rado izvršiti svoje žrtve, kao što su se zavjetovali da će učiniti, neće biti odbačeno, jer su još uvijek srcem vjerni Gospodinu; ali s njima će se na poseban način pozabaviti veliki Otkupitelj, Glava Crkve. Njegovo postupanje s njima bit će, kao što je prikazano u Svetom Pismu, da ih pošalje „u pustinju,” u veliko „vrijeme nevolje”, gdje će imati posebna i teška testiranja, koja će definitivno pokazati njihov karakter; i gdje se moraju odreći svojih života. Ili će se odreći stvari Gospodnjih i napustiti ga, ili će željeti biti vjerni Gospodinu i čvrsto ga se držati. Ako se tako čvrsto drže, bit će ubrojani u onu Veliku Skupinu za

koju Ivan kaže (Otk. 7): „Poslije ovoga vidjeh, i gle, Veliko Mnoštvo iz svih nacija i naroda, koljena i jezika, stajahu pred prijestoljem. I anđeo mi reče: Tko su ovi? A ja mu rekoh: Gospodine, ti znaš, a on reče: Ovo su oni koji su izašli iz velike nevolje i oprali svoje haljine i ubijelili u krvi Jaganjčevoj. Zato su pred prijestoljem Božjim i služe mu dan i noć u hramu njegovu”; i dane su im palmine grane.

Ovdje vidimo široku razliku između ovog Velikog Mnoštva duhom začelih, konačnih pobjednika, koji će biti „ispred prijestolja” i imati palmine grane, palme pobjede, i koji će oprati svoje haljine i ubijeliti ih tijekom vremena nevolje, i Malog stada koje će sjediti s Gospodinom na njegovom prijestolju i koje će, umjesto da nosi palmine grane pobjede, imati krune slave; i, umjesto služenja u Hramu, biti će sam Hram. Kao što je zapisano o „više od pobjednika”, „učinit ću ga stupom u hramu Boga svojega” (Otkrivenje 3:12).

Razlikovanje, ili odvajanje, između ove dvije klase u „Crkvi prvorodenih” je označeno, kao što je naznačeno u Gospodinovoj prisposobi o mudrim i ludim djevicama – prisposobi za koju, prema opisu, vidimo da je primjenjiva na kraj ovog doba. Prema ovoj prisposobi doći će određeni testovi i neki će se naći kako „bdiju” sa svojim svjetiljkama potkresanim i gorućim, i oslušivat će da čuju Zaručnikov poziv, i otići će naprijed, hrabro se noseći s protivljenjem i neprijateljstvom i tamom noći kroz koju moraju proći, da odu sa svojim voljenim Zaručnikom u njegov dom i uđu unutra. Kada posljednja od ovih Mudrih Djevica uđe, rečeno nam je da će vrata biti zatvorena, po čemu razumijemo da će vrata prednosti za ući toj klasi biti zatvorena za sav ostatak čovječanstva. Ali moramo imati na umu da svih deset djevica predstavljaju Kraljevstvo nebesko, ili, drugim riječima, Crkvu. Stoga dio te Crkve nije primljen kada su vrata zatvorena. Ne samo da svijet nije primljen, nego i Lude Djevice, koje se, međutim, ne smiju računati sa svijetom, jer su „Djevice”. One su Djevice koje su bile povezane s Mudrim Djevicama, i neko vrijeme bez ikakve razlike koja je bila očita, ali koje u vrijeme testiranja nisu pronađene dostojnima da budu u klasi Nevjeste.

ONI KOJI ĆE IMATI SVOJ DIO KOD LICEMJERA

Ove Lude Djevice, pokazuje nam prisposoba, konačno će se naučiti putu. Oni će dobiti ulje i uredit će svoje svjetiljke. Drugim riječima, primit će veću mjeru Duha Svetoga, predstavljenog uljem, i imat će jasnije prosvjetljenje od Riječi Božje, predstavljene svjetiljkom. Oni će urediti svoje svjetiljke i izaći tada, da i oni mogu ući na Svadbu; ali će otkriti da su sve Mudre Djevice ušle i da su vrata zatvorena. Onda će stajati izvana i kucati, govoreći: „Gospodine, Gospodine, otvori nam” (Mat 25:11); također želimo

biti iz klase Zaručnice; želimo također ući u nebesku slavu. Gospodin će im međutim odgovoriti i reći: „Ne poznajem vas.” ne prepoznajem te. Prepoznajem samo jednu „Nevjestu”. Moj razred Nevjeste je već ušao i ne mogu prepoznati druge kao Nevjestu. Oni će zatim otići u vrijeme nevolje da operu svoje zaprljane haljine i učine ih bijelima.

Ovo vrijeme nevolje, razumijemo, je veliko „vrijeme nevolje” koje dolazi na svijet. To će također biti na ovoj klasi Velikog Mnóstva, koja se neće „smatrati dostojnom izbjeci one stvari koje dolaze na zemlju.” Gospodin nas proročki opominje da će takvih biti; i upozorava nas govoreći: „Molite da se udostojite izbjeci sve ono što će se dogoditi i stati pred Sina Čovječjega.” (Luka 21:36.) Malo stado bdije i bježi i stajati će pred odobrenjem Sina Čovječjeg i bit će primljeno kao Kristova Zaručnica. Ali ovo Veliko Mnóstvo, iako su posvećeni i duhom začeti, i nikada nisu zanimali Gospodina, ipak nemaju odgovarajuću revnost i duh samopožrtvovnosti i neće im biti dopušteno ući u klasu Zaručnice, ali će biti izbačeni i „imati svoj dio s licemjerima.”

Međutim, ovo nisu licemjeri, ali pošto je vrijeme nevolje ispravno za licemjere, oni će imati svoj dio s licemjerima. Prispodoba nam ne pokazuje ništa dalje u vezi s njima, ali drugdje nam je pokazano (Otk. 7) da će u to vrijeme nevolje oni „oprati svoje haljine i ubijeliti ih u krvi Jaganjčevoj.” Kao rezultat toga bit će im dodijeljene palmine grane i mjesto pred prijestoljem, da služe Bogu u njegovom Hramu.

„KRALJEVA KĆI – DJEVICE, NJEZINE DRUGE, KOJE JU SLIJEDE”

Istu misao nalazimo u Psalmu 45, gdje je prikazan kraj ovog doba. Tamo je naš Gospodin prikazan kao veliki Kralj u slavi. Crkva, Malo stado, prikazana je kao Zaručnica, a Veliko Mnóstvo, kao njezine djevičanske družice, koje je slijede. Također nam je rečeno u vezi s tim da će Nevjesta imati poseban ukras, posebnu ljepotu i da će imati posebno mjesto prednosti. Drugi nam stih govori da postoji samo jedna Kristova Zaručnica, govoreći: „Moja golubica, moja neokaljana, samo je jedna; ona je jedina u svoje Majke.” (Pjesma. 6:9.) Ponovno se vraćamo na Psalm 45: Rečeno nam je da nakon što Kralj primi Zaručnicu, ukrašenu zlatnom odjećom i finim platnom, Djevice, njezine družice, također će biti dovedene pred Kralja i ući će u Palaču. Ovo je u savršenom skladu s običajima iz starih vremena, da kada bi se žena uzimala, otac bi sa ženom doveo sluškinju, koja bi pratila svoju gospodaricu i nužno bila povezana s njom. Ponekad bi bilo predstavljeno više od jedne sluškinje, kao što je prikazano u ovom psalmu. Sada, ako bi Zaručnik aludirao na svoju obitelj, dok bi govorio samo o jednoj osobi kao o svojoj ženi, on bi uključio kao dio svoje

obitelji ili kućanstva njezine sluškinje. Tako je i u ovoj Kristovoj obitelji. Ne samo da će Zaručnica biti Tijelo Kristovo, Zaručnica Kristova i sunasljednica s njim, već će Djevice, njezine družice koje je slijede, biti članovi njegove opće obitelji ili kućanstva, časne sluge, ali ne na nivou Zaručnice, koja će dijeliti slavu, čast i narav Zaručnika.

NI SVEĆENICI NI LEVITI NISU IMALI NASLJEĐE U ZEMLJI

U tipu svećenstva i levita, Aron i njegovi sinovi činili su svećenstvo, i samo su oni imali veze s prinom na Dan pomirenja, i samo su oni imali posebna prava i povlastice. Međutim, ni svećenici ni leviti nisu imali nasljedstvo u zemlji s ostalima. (Br. 18:20 ; Pnz. 18:1,2). Tako se ponovno pokazala činjenica da ovo Veliko Mnóstvo, predstavljeno levitima, kao i Malo stado, predstavljeno svećenicima, neće imati nasljedstva u zemaljskim obećanjima, u zemaljskom posjedu, u zemaljskoj obnovi. Njihova će baština biti na duhovnoj razini, odvojena i različita od svega ostatka svijeta, koji će tada doći u blagoslov pod Kraljevskim svećenstvom i ovom skupinom levita ili učitelja. U slučaju levita, sjećamo se da su bili odvojeni da služe Svetom šatoru. Kaže se da Veliko Mnóstvo služi u Hramu, a Svećenička klasa, Malo stado, rekli smo prije, jesu Hram. Drugim riječima, klasa Velikog Mnóstva bit će klasa sluga na duhovnoj razini postojanja; tako je bilo u tipu. Gospodin reče Aronu da je dao sve levite da budu sluge svećenicima u njihovoj službi; pa se dvije brojke podudaraju.

Spuštajući se konačno na pitanje, vidimo da u sadašnjem vremenu nije prikladno za nas pokušavati previše pomno odlučiti tko će biti iz Klase zaručnice, a tko iz Velikog Mnóstva, budući da su svi iz Eklezije; nego, kao što Sveto Pismo kaže, da „hodimo ponizno,” kako se sami ne bismo smatrali dostojnima velike nagrade. Na nama je vjerovati da možemo biti među onima „više od pobjednika,” koji će revnim polaganjem života na žrtveni način biti smatrani dostojnima da budu Kraljevsko svećenstvo – da „sjede s njim na njegovom prijestolju, baš kao što je i on pobijedio i sjeo s Ocem na njegovo prijestolje.”

Uzimajući u obzir Crkvu, dakle, kao one koji će na kraju biti prihvaćeni kao Svećenstvo, ona se sastoji samo od klase Zaručnice i ni od kojih drugih; međutim, s druge točke gledišta, možemo govoriti o cjelokupnom kućanstvu vjere, uključujući i Veliko Mnóstvo i Malo stado, pravu Crkvu Prvorodenih, kao antitipske Levite. Apostol govori o Crkvi u njezinu sadašnjem stanju, govoreći: „Vi ste kraljevsko svećenstvo,” misleći, naravno, na ono što je krajnji cilj, krajnja nada koja je postavljena pred sve nas, bilo da smo svoj „izbor i poziv učinili sigurnim” ili ne. Apostol Pavao ponovno govori o Crkvi i uspoređuje je s

udovima ljudskog tijela, govoreći: „Ne može oko reći ruci, ne trebaš mi; ni glava nozi, ne trebaš mi”; jer svaki ud je potreban. (I. Kor. 12:21.) Razumijemo da apostol ovdje govori o svim posvećenima, a ne pravi posebnu razliku između malog stada i velikog mnoštva. Doista, trenutno nismo kompetentni oblikovati takvu razliku ili takvu klasifikaciju. To je definitivno Gospodinovo djelo u ovom vremenu u kojem živimo, vrijeme žetve, i on će odvojiti one koji se žrtvuju od onih koji to ne čine.

PROGRESIVNO I ZAVRŠENO OPRAVDANJE

Dvorište i Tabernakul mogu se pravilno promatrati s dva različita stajališta, jedno predstavlja konačno ostvarenje simboliziranih stvari, a drugo predstavlja provizorno ostvarenje tih stvari i napredak prema njihovom potpunom postignuću. Na primjer, neće svaki onaj tko napravi posvećenje u smrt i prijeđe iza prvog zastora posvećenja u svetinju ili duhom začeto stanje biti svećenik, a ipak je samo svećenicima bilo dopušteno ući u Tabernakul. Oni koji sada dođu u ovaj Tabernakul posvećenjem i ne uspiju postati svećenici, neće uspjeti održati svoj položaj na ovom mjestu. Namjeravaju živjeti prema svome posvećenju, ali nisu uspjeli; stoga ne uspijevaju održati svoj status svećenika, nego se povlače i postaju Leviti.

Isto tako neki dolaze u dvorište i smatraju se antitipskim Levitima koji ne postižu sve prednosti Levita jer ne usklađuju svoje živote u potpunosti sa svime što se od Levita traži. Smatra se da su takvi na neko vrijeme došli u stanje dvorišta, ali, ne uspiju li nastaviti i napraviti posvećenje, izgubili su svoj položaj, potencijalni položaj Levita. Kako je to samo provizorno stanje, izvorno, moraju ispuniti određene zahtjeve kako bi bili sigurni, kako bi njihov odabir kao Levita bio čvrst, nedvosmislen, trajan.

KORACI POTREBNI KAKO BI SE POSTALO LEVIT

Tko god poduzme prvi korak vjere i okrene se od grijeha i pristupi oltaru, a zatim nastavi prema umivaoniku, sigurno dokazuje činjenicu da želi biti jedan od Levitske klase; ali on je član ove levitske klase, za sada, samo u ovom probnom ili budućem smislu. Leviti moraju ići dalje od puke vjere u Krista i okretanja od grijeha. Svaki levit mora simbolično primiti ulje pomazanja na svoje uho, palac i palac desne noge. Svoje posvećenje mora učiniti istim kao i ono svećenika; mora biti potpuno posvećen da bi služio. Osoba, dakle, koja se samo okrenula od grijeha i nije primila nikakvo priznanje Duha Svetoga ni na svom uhu, ni na palcu ni na nožnom prstu, nije postala, u punom smislu, levit i ako ne nastavi i postane levit u potpunosti, on više neće imati pravo ni na jedno mjesto u stanju dvorišta – kada vrijeme

„Ustani, dakle, i nemoj se zadržavati, sveće Božji,
Zbaci sa svojih ramena svaki teret koji te ometa;
Budi hrabar i mudar, otresi se zemlje i grijeha,
Da sa Zaručnikom uđeš.

O bdijte i molite!

„Opaši svoj oklop; suoči se sa svakim
naoružanim neprijateljem;
Zadaj mačem nebeskim smrtonosni udarac;
Naprijed, još uvijek naprijed, sve dok
božanska nagrada
Ne nagradi tvoj žar i pobjeda bude tvoja;
Osvoji krunu!”

testiranja dokaže da on nije nastavio kako bi uspio, ostvario, svoje posvećenje kao Levit.

Što je onda potrebno da bi se postalo Levitom? Odgovaramo: Levitu je potrebno isto posvećenje koje je potrebno svećeniku, i oni koji će postati leviti moraju izvršiti posvećenje čak i do smrti, i, ako ne uspiju postati svećenici, to je zato što to ne provode posvećenje u smrt. Ali iako gube svoj položaj svećenika, ako i dalje zadrže svoju vjeru i određenu mjeru poslušnosti, ubrajaju se u obitelj vjere, koju simboliziraju leviti. Drugim riječima, klasa „Velikog Mnoštva” je Levitska klasa, i nitko ne može biti iz klase „Velikog Mnoštva” ako nije izvršio posvećenje; i on se smatra antitipskim levitom samo zato što nije pripadao svećeničkoj klasi, žrtvenoj klasi. Oni koji nikad ne idu toliko daleko da izvrše posvećenje, nikada ne dobivaju potpuno opravdanje u sadašnjem životu. Njihova će nada biti ista kao i nada ostatka svijeta, tj. nada u stvarno opravdanje tijekom Milenijskog doba – Obnova. Drugim riječima, ovo pitanje opravdanja vjere samo je usputna značajka povezana s posvećenjem u smrt – za odabir ove posebne klase koja se sada poziva. Pripisati opravdanje bilo kome osim ovih bilo bi uvelike na njihovu štetu.

KRISTOVE ZASLUGE SE NE PRIPISUJU PRIJE POSVEĆENJA

Da upotrijebim ilustraciju: pretpostavimo da je brat A dobio puno opravdanje pred njim i da je predstavljen Ocu, i pretpostavimo da brat A tada nije uspio održati svoj opravdani položaj; rezultat bi bio da bi pao u drugu smrt, jer je imao, u ovoj vjeri -opravdanju, sve što mu je Krist mogao dati; ne bi mu se više imalo što dati. Nije mogao doći sa svijetom i dobiti udjela u opravdanju svijeta. Stoga je Gospodin uredio da nitko sada neće imati ovo potpuno opravdanje u vjeri osim onih koji se prvi okrenu od grijeha i povjeruju u Gospodina Isusa Krista i koji, na snazi tog obraćenja od grijeha i vjere u Krista, prikažu svoja tijela za žive žrtve. Bogu. Božja priprema za takve je da će Krist tada uskočiti, i ono što su oni ranije uživali u određenoj mjeri, što se tiče odnosa s Bogom, itd., dovedeno je do svoje stvarne punine kada Krist pripiše svoju zaslugu onome što oni imaju potpuno posvećeni smrti – njihov zemaljski život,

njihova zemaljska priroda. On im pripisuje svoju zaslugu u trenutku kada su se predstavili; i u tom trenutku Otac prihvaća žrtvu i pečati ili pokazuje svoje prihvaćanje udjelom Duha Svetoga, oplodjujući ih za novu prirodu. Dakle, nitko sada ne dobiva opravdanje u ovom punom smislu osim onih koji su izvršili posvećenje i bili prihvaćeni, i oni nikada ne mogu ponovno zadobiti zemaljska prava jer su ih se odrekli.

Pretpostaviti da bi bilo tko tijekom ovog doba bio opravdan i zadržati samo opravdanje, dok bi drugi bili posvećeni, značilo bi pretpostaviti da je Bog pozvao dvije klase, što nije učinio – „Svi ste pozvani u jednoj nadi svog poziva” i ta jedna nada i taj jedan poziv Crkve je članstvo u Kristu, biti dio Kraljevskog svećenstva.

Oni koji samo vjeruju i ne uspiju položiti svoj zemaljski život, svoju zemaljsku prirodu, neće dobiti novu prirodu, i prema tome će imati sva prava te zemaljske prirode malo kasnije, tijekom Milenijskog doba, pod pripremama i uvjetima koje je Bog osigurao za cijelo čovječanstvo. Oni još uvijek pripadaju ljudskoj obitelji za koju je Krist umro. Kada dođe vrijeme da primijeni svoje zasluge u korist Izraela i svih obitelji na zemlji koje postanu Izraelci, oni će biti uključeni. Jedini koji neće biti uključeni u ovo bit će oni koji su tijekom ovog Evandeoskog doba vjerom prihvatili Krista i posvetili se i, nakon što su umrli za sve zemaljske interese, začeti su od Duha Svetoga. Svi ostali će imati udjela u pripremama obnove Božjeg velikog plana, koji će stupiti na snagu čim Veliki svećenik izvrši drugo škropljenje krvlju antitipično u korist Izraela i svijeta.

Nije li onda istina, može se netko upitati, da nitko ne prelazi iz smrti u život dok nije izvršio svoje posvećenje i nije oživljeno njegovo opravdanje? Da, odgovaramo. Nitko ne prelazi „iz smrti u život” dok se ne posveti i dok Krist ne pripiše svoju zaslugu tom posvećenju i dok ga Otac ne prihvati. Zatim prelazi „iz smrti u život.” Kako kaže Apostol: „Po ovome znamo da smo prešli iz smrti u život, jer ljubimo braću” i očito govori isključivo o razredu crkve.

„ZOVE ONO ŠTO NIJE KAO DA JEST”

I, opet, netko bi se mogao zapitati, kako možemo razumjeti sljedeće u vezi s prethodnim – „Bog nije Bog

„BOLJE ŽRTVE”

„Jer ako krv bikova i jaraca i pepeo juničin kojim škrope onečišćene, posvećuje za čistoću tijela, koliko li će više krv Krista, koji je po vječnom Duhu prinio Bogu samoga sebe bez ljage, očistiti vašu savjest od mrtvih djela za službu živome Bogu?” – Heb. 9:13,14

MOJSIJE je uzeo krv i poškropio njome Knjigu zakona i sav narod, za uspostavljanje Saveza zakona. I to se ponavljalo iz godine u godinu, a ponavljanje je bilo neophodno za održavanje čišćenja i njihovog saveznog odnosa s Bogom.

Očigledno je da je određeno čišćenje izvršeno, jer nacija koja je na početku Dana pomirenja bila smatrana

mrtvih nego živih”? (Luka 20:38.) Naš Gospodin nije govorio o stvarima kakve zapravo jesu, već je proročanski gledao dolje na kraj Doba. U vrijeme kada je to rečeno, sjećamo se, Gospodin je mislio na Božju izjavu da je on „Bog Abrahama, Izaka i Jakova”. (Rim. 4:17.) Abraham, Izak i Jakov bili su mrtvi; bili su članovi Adamove osuđene rase i bili su u grobu, a Krist još nije umro; dakle, nisu bili opravdani za život i Jehovine riječi trebale su se shvatiti samo u proročanskom smislu – da će, s obzirom na ono što je namjeravao učiniti, ovi imati život i da je on njihov Bog, jer nije mogao govoriti o sebi kao Bogu svih koji će biti uništeni u Drugoj smrti, onih koji će umrijeti poput divlje zvijeri. – 2 Pet. 2:12.

Od trenutka kada se počnemo približavati Bogu, možda ćemo imati razmjernan osjećaj olakšanja, jer shvaćamo da je on milosrdan i milostiv; a Sveto Pismo nas uvjerava da će se on približavati nama koliko god mu se budemo približavali. To je stav svih onih koji se približavaju Bogu, „tražeći Gospodina ne bi li ga kako našli,” i koji žele upoznati Boga i vršiti njegovu volju i biti u skladu s njim. Imaju mjeru mira, mjeru radosti, mjeru blagoslova. Idu u pravom smjeru; ali jedna je stvar ići u pravom smjeru, a druga je stići na pravo mjesto; oni ne stignu do pravog mjesta dok ne prođu cijeli put do pune vjere i pune poslušnosti i prihvaćanja Gospodinove pripreme, da ako žele biti njegovi učenici, njegovi sljedbenici, moraju „uzeti svoj križ” i hodati njegovim stopama i, kako kaže apostol, svoja tijela prikažu za žive žrtve, svete i Bogu ugodne, za svoju razumnu službu. Za ovu klasu bi se doista moglo reći: „Nema, dakle, sada nikakve osude onima koji su u Kristu Isusu.” (Rim. 8:1.) Oni su u Kristu Isusu u smislu da dolaze u ovaj odnos začeca Duha i da su udovi njegova Tijela. Ovi ne žive po tijelu, nego po Duhu, jer su začeti od Duha Svetoga. Ostali koji se okrenu od grijeha Bogu, ali koji se nikad ne posvete, još uvijek su pod Adamovom osudom jer nikada nisu „izbjegli osudu koja je na svijetu,” jer sada postoji samo jedan način na koji možemo pobjeći, a to je je kroz pripremu ovog Evandeoskog Doba u koju ćemo ne samo vjerovati nego se i posvetiti. Tako imamo udio Kristovih zasluga.

nečistom – ljudima kojima je naređeno da se pokaju u kostrijeti i pepelu te da poste i „ne jedu ugodnu hranu” – su stoga simbolično predstavljeni kao oni koji su bili u velikoj nevolji zbog grijeha i božanske osude sve do kraja toga dana, kada je Veliki svećenik izašao i blagoslovio mnoštvo koje je bilo palo ničice, i oni su ustali uz pokliče radosti. Ova institucija Saveza zakona

od strane Mojsija i njegovo ponavljanje iz godine u godinu od strane izraelskih svećenika, proizvelo je učinak čišćenja u smislu da su kao nacija smatrani čistima, opravdani za tu godinu, koja je započela s Danom pomirenja i trajala bi 360 dana, odnosno do sljedećeg Dana pomirenja.

Ali sve vrijeme izraelski narod je shvaćao da zapravo nije očišćen od grijeha; da je postojalo samo pokrivanje njihovih grijeha za godinu, i da je to bio razlog zašto je, kada je godina prošla, bilo potrebno da ponovno prepoznaju svoju nečistoću, pojedinačno i kolektivno, i da se iznova koriste pripremama za očišćenje grijeha.

VEĆE ŽRTVE OD ONIH JUNACA I JARČEVA

Apostol ovdje dalje pokazuje da je osnova za to pomirenje bila žrtva predstavljena krvlju, i da bi to, budući da je djelotvorno kod Boga – određena predodžbena zasluga koja se pripisuje toj tipskoj žrtvi – njima bi bilo lako razumjeti da je sada, kao što je prikazano u tekstu, pružio bolju žrtvu; da se veća vrijednost pridaje ovoj većoj žrtvi, i da bi to bilo dovoljno – ne predodžbeno da očisti ljude i vrati ih u privremeno pomirenje s Bogom, već dovoljno da ih skroz i potpuno ustanovi u Božanskoj naklonosti.

Ova veća priprema, dakle, je da je Krist ponudio sebe kroz vječni duh Bogu, i to, sve koji ga ispravno prihvate, čisti od svake svijesti o grijehu. Shvaćamo da to nije pokrivanje za trenutak, ili za jedan dan, ili za godinu, već trajno pokrivanje, kroz vjeru, svih naših grijeha koji su prošli. Temelj za to imamo u činjenici da nas Otac privlači i poziva da mu se približimo. Kada to činimo i vjerujemo u Krista, Bog nam se približava i tako prepoznaje naš korak opravdanja; i kada mu potpuno pridemo i predamo mu svoja srca, ovaj Veliki, koji je ponudio sebe kao bolju žrtvu, pojavljuje se kao naš zagovornik, s namjerom da nas Otac prihvati kao članove Kristova Tijela – kao članove razreda Nevjeste. Zatim primjenjuje zasluge svoje žrtve u našu korist kako bi napravio nadoknadu za naš Adamski grijeh i nesavršenost, da možemo biti prihvatljivim žrtvama. Od tada naše tijelo, koje se smatra potpuno i besplatno opravdanim kroz vjeru u Krista i posvećenje, smatra se mrtvim – „Vi ste mrtvi, i vaš je život skriven s Kristom u Bogu.” – Kol 3:3.

JE LI SMRT IZUMIRANJE?

Iskra životinjske energije s kojom je Bog opskrbio Adama i koju je on zauzvrat razdijelio njegovom potomstvu i koja je izgubljena za njega i njegovo potomstvo njegovim činom neposlušna, odlazi nakon smrti od pojedinca, jednako apsolutno kao i od surove zvijeri. Ali riječ „život” kako se koristi u velikom broju slučajeva ne označava samo iskru životinjske energije, već je sinonim za dušu ili biće.

I ne samo da se tijelo smatra mrtvim, nego je od tada Bog priznao samo Novo stvorenje. Novo stvorenje nije staro stvorenje; ima novi status i nije odgovoran za grijeh koji su prošli, jer su oni svi poništeni kada je staro stvorenje prihvaćeno kao „živa žrtva” u vezi sa zaslugama Zagovornika. Stoga Novo stvorenje ima svijest o apsolutnom oprostom grijeha njegovog smrtnog tijela koje se smatra mrtvim – jer „nema osude onima koji su u Kristu Isusu, koji ne žive po tijelu, nego po duhu.” – Rim. 8:1.

Ako bi se ponovno okrenuo i hodio za tijelom, navukao bi na sebe osudu kao Novo stvorenje. Da bi se Novi Um svojevrijedno okrenuo grijehu, značilo bi da je umro, a da je Stari Um ponovno oživio. Takvi su „dva puta mrtvi – iščupani iz korijena”, kako kaže Apostol (Juda 12); prestali su imati bilo kakav odnos s Bogom. Svi koji su posvećeni i začeti od Duha Svetoga i koji borave u Gospodinu Isusu po vjeri, nastojeći ići njegovim stopama, imaju prednost znati da su im grijesi oprosteni i da im se ništa u prošlosti ne može ni na koji način suprotstaviti. Kao što apostol kaže: „Tko je onaj koji osuđuje? Krist je taj koji je umro;” da, „Bog je taj koji opravdava.” (Rim. 8:34,33.) Isti Onaj koji je „osudio grijeh u tijelu” prihvatio nas je kao nova stvorenja, opravdao nas je i primio u svoju obitelj kao članove (prospektivno) Kraljevskog svećenstva.

Predodžbeno godišnje čišćenje Židova nije bilo čišćenje vjere; to je bilo stvarno stanje stvari. Bog se prema njima, kao narodu, odnosio s tog stajališta. Imali su prednosti i službe koje ne bi imali da su bili pogani. „Kakvu prednost ima Židov? U svakom pogledu, ali najviše zato što su njima povjerene Božje riječi” (Rim. 3:1,2), i zbog Božjeg uređenja da će svećenik ponuditi mir ako počine prijestup. prinos za njih i očisti ih. Sve su to bili blagoslovi i prilike koje su imali kao Židovi na temelju svog zavjetnog odnosa uspostavljenog preko Mojsija. Ali otkad su odbacili Mesiju, ta nacija nije imala nikakav odnos s Bogom. Potpuno su lišeni milosti i „došao je na njih konačan gnjev.” – I. Sol. 2:16.

Ali, hvala Bogu, sada vidimo da je njihovo dugo razdoblje nemilosti i odbacivanja gotovo završilo, i da će uskoro biti ponovno pricijepljeni na maslinu, od koje su, zbog nevjere, bili otkinuti (Rim. 11: 17-24), i ponovno će podijeliti njegovu pretilost, i pod Kristom proslavljenim, donijet će blagoslove svim obiteljima na zemlji.

osuđeni na smrt. Svijet, koji ne priznaje Boga ili njegovu moć, i koji nema saznanja o obećanju uskrsnuća kroz zasluge Kristova otkupiteljskog djela, mogao bi s pravom govoriti o onome koji je u smrti kao izumrlom poput mrtve životinje; i to je stajalište agnostika; ali od strane vjernika poučenih od Boga u pogledu njegove namjere u Kristu, i uskrsnuća mrtvih, naposljetku, i mogućnost vječnog života za svakoga, ovu stvar treba promatrati s istog stajališta s kojeg je naš Gospodin gledao kada je rekao, „Za Boga su svi živi” – to jest, Bog planira njihovo buđenje i govori o sadašnjem stanju Adamove smrti kao samo o obustavi života, a ne kao o izumiranju.

JE LI KRIST IZUMRO TIJEKOM RAZDOBLJA SVOJE SMRTI?

Može se postaviti pitanje, nije li naš Gospodin izumro od vremena svoje smrti do svog uskrsnuća? Sveto Pismo nam govori da je čovjek Krist Isus dao sebe kao otkupninu za sve – odgovarajuću cijenu. Opet nam govore da je „Krist umro za naše grijeh” i da je „uskrsnuo trećeg dana.” Ali mi ne razumijemo da je Onaj koji je uskrsnuo bio isti u svim pojedinostima kao Onaj koji je umro. Bio je „ubijen u tijelu”; bio je „oživljen (postao živ) u duhu”. U njegovom slučaju, dakle, stvar se može promatrati s ova dva stajališta, naime, on je umro u tijelu, kao čovjek, i kao čovjek nikada više nije oživio, i on nikada više ne namjerava koristiti, za sebe, te kvalitete ljudske prirode. Uskrsnuo je od mrtvih Duh – „Sada je Gospodin taj Duh” – i to slavno Duhovno Biće koje je „Bog visoko uzvisio i dao mu ime iznad svakog imena,” je Onaj koji će na kraju blagosloviti svijet; on ima ovlasti obaviti ovo veliko djelo u dogledno vrijeme.

Ova moć i autoritet počivaju na činjenici njegove žrtve. Ljudsku prirodu koju je položio u smrt, od koje se odrekao, on će na kraju dati Adamu i cijeloj njegovoj rasi u skladu s apostolovom izjavom da „kao što je po čovjeku došla smrt, po čovjeku će također doći i uskrsnuće mrtvih,” i „kao što svi u Adamu umiru, tako će svi u Kristu biti oživljeni,” svi koji će doći u odnos i sklad s Bogom, kroz Krista, tijekom ovog doba ili Milenijskog doba.

Vidimo da Crkva, Tijelo Kristovo, sada ima pripisanu zaslugu njegove žrtve da pokrije sve njene nesavršenosti i mane, omogućujući im da prinesu žrtvu prihvatljivu Bogu, svetu u njegovim očima, da bi se mi, trpeći s našim Gospodinom, mogli smatrati dostojnima vladati s njim.

Vidimo da je Božja priprema bila da naš Gospodin Isus najprije žrtvuje svoju ljudsku prirodu na Jordanu. Od tog vremena nadalje, kroz tri i pol godine njegove službe, kao i tijekom tri dana dok je bio u grobu, smatran je mrtvim. On je bio mrtav što

se tiče njegovog zemaljskog života, jer se toga potpuno odrekao. U vrijeme kad se posvetio, Bog mu je dao Svetoga Duha, a Sveto Pismo objašnjava da je to udjeljivanje Svetoga Duha značilo začće Duhom za novi život; drugim riječima, da je tamo počeo novi život. Taj se novi život razvijao tijekom tri i pol godine; pa tako i kod nas. Od trenutka kada napravimo svoje posvećenje i primimo začće od Duha Svetoga, ovaj novi život se razvija i napreduje, samo što je kod našeg Gospodina napredak bio mnogo brži u milostima, u svekolikom poznavanju i skladu s Ocem i u razvoju. sebe kao Novog stvorenja i u podnošenju svih potrebnih testova i kušnji, jer smo hendikepirani nesavršenostima tijela, dok je on bio savršen.

TJELESNI ŽIVOT VS. ŽIVOTA NOVOG STVORENJA

No, kao što je kod nas istina da Novo stvorenje napreduje u omjeru koliko staro stvorenje umire, tako je bilo i s našim Gospodinom Isusom. Sa svakom kušnjom i svakom pobjedom približavao se savršenstvu kao Novo stvorenje. Približavao se tom standardu koji bi Otac odobrio u velikom Prvosvećeniku i Poglavaru novog stvorenja, sve dok, u vrijeme njegove smrti, njegove riječi nisu bile: „Svršeno je” – njegovo žrtvovanje tijela je bilo dovršeno, i taj život koji je posvetio žrtvi prije tri i pol godine i koji se u to vrijeme smatrao preminulim, zapravo je prestao na križu. Novo Stvorenje nije bilo rođeno u rođenju uskrsnuća, sve do trećeg dana, ali je bilo tamo u Božanskom pogledu; nije bilo moguće da ga se drži u smrti. Cijela je stvar bila u skladu s Božanskim planom. Budući da je rođen od mrtvih trećeg dana, morao je biti začet prije tog rođenja, i njegovo začće je bilo, kao što smo vidjeli, na Jordanu, kada je Duh Božji viđen kako silazi u obliku goluba.

Dakle, dolazeći do izravnog pitanja, postoje dva stajališta gledanja na cijelu stvar i ignorirati bilo koje ne bi bilo mudro. Nema sumnje da je fizički naš Gospodin umro, izgubio iskru života i svekoliko svjesno postojanje apsolutno kao što to bilo koji drugi gubi, ili kao što ga je izgubila bilo koja brutalna zvijer. Ali ono što je važno je ono glede njegove duše ili bića. Nikada nije izgubio svoje pravo na život i kada ga je posvetio smrti, Otac mu je dao novi život, a ovaj život uskrsnuća živio je tijekom tri i pol godine svoje službe. Novo Stvorenje se smatralo živim s božanskog stajališta, kao u tipu koji je prikazan kada veliki Prvosvećenik u Svetinji, nudi tamjan. Tako je i s nama, njegovim sljedbenicima. S njime se smatramo uskrsnutima od trenutka kad smo se posvetili i kada smo začeti od Duha Svetoga. Ne samo da smo s njim mrtvi, nego ćemo s njim i

kraljevati, i s njim smo uskrsnuli kroz vjeru u djelovanje Božje sile. Ako bismo izgubili vjeru u ovo djelovanje Božje moći, tada bismo zauzeli svoje mjesto sa svijetom, jer oni ignoriraju ovu moć. Na nama je da zadržimo stajalište vjere i, dok prepoznajemo činjenice u odnosu na stvarnu iskrnu života i njeno gašenje, također prepoznajemo Gospodnju Riječ i smatramo, kao i Bog, stvari koje još nisu dovršene kao da su već ostvarene.

„Bog na tajanstven način pokreće svoja čuda da ih izvede;
On utisne svoje korake u more,
I jaše na oluji.

DEVA I IGLENE UŠI

– KOLOVOZ 7. – MATT. 19:13-26 –

Ključni tekst: – „Isus je rekao, Pustite dječicu da dolaze k meni i ne branite im, jer takvih je kraljevstvo nebesko.”

NA PUTU prema Jeruzalemu Učitelja su susrele majke koje su željele imati njegov blagoslov nad svojom djecom. Apostoli su, shvaćajući veličinu svoga Učitelja i važnost njegova vremena, to zabranili i prekorili majke. Kad je Isus to čuo, pozvao ih je i rekao: „Pustite dječicu i ne branite im da dolaze k meni; jer takvih je kraljevstvo nebesko”, i stavio je svoje ruke u blagoslov na njihove glave.

Iz ovoga ne smijemo shvatiti da će Kraljevstvo nebesko biti sastavljeno od male djece. Ova pogrešna ideja je postala emitirana, i takav je dojam uz odnosu na Kraljevstvo proizašao iz toga. Naprotiv, nijedna mala djeca ne mogu ući u Kraljevstvo. Samo oni koji imaju sluha vjere čak su „pozvani” u Kraljevstvo i njegove slave. Blagoslov našeg Gospodina nad malom djecom samo je označio njegovo suosjećanje i ljubav i njegovo cijenjenje čistoće i nevinosti djetinjstva. Oni koji će pripadati Kraljevstvu Božjem moraju biti poput male djece u smislu da budu jednostavna srca, iskreni, poštenu i vjerni svome nebeskom Ocu – takvi će biti nasljednici Kraljevstva.

Drugi izvještaj govori nam o daljnjim Isusovim riječima da svi koji žele biti njegovi učenici moraju postati poput male djece – moraju biti poput male djece u bezazlenosti, vjeri, itd. Ali oni koji će biti baštinici Kraljevstva svi će biti „pobjednici.” Takvi uzimaju svoj križ i slijede Gospodina kamo god on vodi. Kao što naš Gospodin nije mogao uzeti svoj križ kad je bio dječak od devet godina, tako ni djeca ne mogu postati Kristovi sljedbenici u biblijskom smislu sve dok ne dosegnu dob razbora, što se kod nekih može dogoditi mnogo ranije nego kod drugih. Poznajemo djecu od dvanaest godina ili tu negdje koja su dala izvrstan dokaz vjere, poslušnosti i posvećenja Gospodinovoj volji i dokaz da su začeta od Duha Svetoga. Ova, ali nijedna druga djeca, naravno, mogu imati nadu da će sudjelovati s Kristom u njegovom Tisućljetnom Kraljevstvu.

Duboko u nedokučivim rudnicima
Umijećem koje nikad ne iznevjeri,
On čuva svoje sjajne nacрте
I radi svoju suverenu volju.

Njegove će namjere brzo sazrijeti,
Razvijati se svakoga sata;
Pupoljak može imati gorak okus,
ali cvijet će biti sladak.

Slijepa nevjera sigurno će pogriješiti,
I uzalud skenirati njegov rad;
Bog je sam sebi tumač,
i on će to razjasniti.”

KUŠNJA MLADOG PLEMIĆA

Na svom putovanju našem je Gospodinu pristupio jedan koji je rekao: „Učitelju dobri, što da učinim dobra da bih imao život vječni?” Imao je pravu ideju, naime, da je vječni život grand desideratum, velika nada svih nada pred ljudskom obitelji. Drago nam je pitanje, jer je iznjedrilo nadahnut odgovor, koji svakoga zanima. Koja je vrijednost sadašnjeg života, osim ako nas vodi putem do vječnog života? Kako bismo se potpuno izgubljeni trebali osjećati ako bismo bili uvjereni da ćemo smrću zauvijek biti izbrisani! Kako bi malo u ovom životu bilo vrijedno razmatranja – kako bi malo moglo učiniti prema ispunjenju čežnje naših srdaca, koja žude za vječnim životom!

Naš je Gospodin odbio pitanje, kako bi izvukao mladića i natjerao ga da se posveti. „Zašto me nazivaš dobrim?” Zašto me priznaješ kao dobrog učitelja? Ja sam ili Mesija, kao što tvrdim, ili sam varalica i daleko od dobra. Prihvaćaš li moje mesijanstvo? Ako ne, kako me možeš nazivati dobrim ili priznati da bi bilo što moglo biti dobro što ne proizlazi od Boga, Izvora sve dobrote? Ali odgovarajući na tvoje pitanje; ako želiš ući u vječni život, drži zapovijedi. Mladić je odgovorio, „Koje? Učitelj odgovori: „Nemoj ubiti, niti činiti preljub, niti krasti, niti svjedoči lažno, nego poštuju svoga oca i svoju majku i ljubi svoga blišnjega kao samoga sebe.” Mladić odgovori: „Sve ove stvari jesam držao od svoje mladosti. Što mi još nedostaje?”

Bio je uzoran mladić i Isus ga je volio. Očito se držao židovskog zakona u mjeri u kojoj je znao i mogao. Mislio je da ljubi blišnjega kao samoga sebe; ali to je bila pogreška koju mu je Gospodin otkrio sljedećim prijedlogom: „Ako želiš biti savršen, idi prodaj sve što imaš i podaj siromasima i imat ćeš blago na nebu” umjesto na zemlji; žrtvuj i svoj zemaljski ugled i postani moj sljedbenik.

Ah, kako je Gospodin znao staviti prst na bolno mjesto! Mladić mu je došao vrlo hvalisav, vrlo siguran da ako itko na svijetu želi biti u skladu s Božanskim uređenjem, to je on. Došao je po Učiteljevo odobrenje, kako bi ga mogao čuti kako govori: „Ti si jedina iznimka od pravila.” Gospodin nije rekao: „Ako voliš svoga bližnjega kao što voliš samoga sebe, barem ćeš se potruditi da tom bližnjemu bude udobno koliko ti želiš.” Bio je zadovoljan time što je bio vrlo bogat, dok su neki od njegovih bližnjih za koje je mislio da ih voli kao što je volio sebe bili vrlo siromašni – ponizno, žalosno. Kad mu je Isus otkrio težinu njegove situacije, odmah je to shvatio. Vidio je sebe kao nikad prije. Za njega je to postao novi test. Tako je sa svima. Prethodna lekcija pokazala nam je Kraljevstvo kao veliku nagradu, biser velike vrijednosti, blago, čije će posjedovanje koštati sve što imamo; a ova lekcija ukazuje na istu činjenicu.

Nemojmo učiniti pogrešku koju su neki napravili, i pretpostavimo da bi mladić koji je živio tako časnim životom i nije uspio zadobiti nebo, bio bačen u vječne muke jer nije žrtvovao sve od sebe da postane Gospodinov učenik. Njegov gubitak Kraljevstva bila je dovoljna kazna bez trpljenja vječnih muka u budućnosti. Takvi članovi ljudske obitelji, pod blagoslovljenim uvjetima Tisućgodišnjeg Kraljevstva, nedvojbeno će vrlo brzo napredovati i dobit će vječni život na razini ljudskog savršenstva, iako neće biti dostojni časti Kraljevstva koje pripadaju samo odabranima. A izabrani su samo oni koji rado žrtvuju svoje živote i sve kako bi dobili veliku nagradu.

PROLAZAK KROZ IGLENE UŠI

Naš Gospodin komentirao je to pitanje svojim učenicima i dodao da bogati moraju imati velikih poteškoća u vezi sa svojim nastojanjem da uđu u Kraljevstvo. Rekao je, suosjećajno, a ne osuđujuće, „Lakše je devi proći kroz iglene uši nego bogatome ući u kraljevstvo Božje.” Ovo je jako začudilo učenike, jer su znali da je većina religioznih vjernika njihovog vremena pripadala bogatoj klasi, pismoznancima i farizejima. Odgovoriše: „Tko, dakle, može ući u Kraljevstvo ako ovi ne mogu?” Naš Gospodin je

odgovorio: „Ljudima je to nemoguće, ali ne i Bogu.” Ljudi bi bili skloni reći da Bog uopće ne bi pronašao nikoga za Kraljevstvo ako bi odbacio bogate.

Jednom riječju, nijedan bogat čovjek ne može ući u Kraljevstvo. Mora sve predati Gospodinu ili će mu inače biti zabranjeno mjesto u Kraljevstvu. Uvjeti prihvaćanja isti su za bogate i za siromašne. Onaj tko želi imati „dragocjeni biser” mora prodati sve što ima kako bi ga mogao dobiti. Bogati se moraju odreći svega Gospodinu, a zatim će kao upravitelji svojih bogatstava biti odgovorni za svoje upravljanje.

Sljedeća mala pjesma opisuje iglene uši, ili mala vrata pored većih vrata, kroz koja bi deve mogle proći u grad opasan zidinama nakon zalaska sunca i bez ikakvog tereta. Dakle, bogati rastovarivanjem i osiromašenjem mogu ući u Kraljevstvo:

KROZ IGLENE UŠI

„Visoka je bila moja deva i natovarena visoka,
A vrata mala kao iglene uši.

„Grad unutra je bio vrlo lijep,
i ja i moja deva bismo ulazili tamo.

„Morate spustiti svoj teret,” povikao je nosač,
„Morate baciti taj smotuljak ponosa.”

„To sam i učinio, ali teret je bio velik,
Preširok za uska vrata.

„Sada, rekao je vratar, da bi bilo manje,
Odbacite tu koru sebičnosti.

„Poslušao sam, iako uz mnogo buke,
Ipak, ni deva ni ja nismo prošli.

„Ah, rekao je nosač, vaš tovar mora sadržavati
neki paketić zlata od povjerenja.

„Najmanja šaka bila je sve što sam imao,
ali Baci to, rekao je nosač.

„Onda, gle, čudo! deva visoka
Smanjila se na veličinu malenog portala,

„I sve moje bogatstvo, ogromno imanje,
Lako je prošlo kroz uska vrata!”

BRISANJE GRIJEHA

„Pokajte se dakle i obratite se da vam se mogu izbrisati grijesi, kada dođu vremena okrijepe od lica Gospodinovog.”
– Djela 3:19

SVI KOJI su se okrenuli od grijeha i prihvatili Krista i izvršili potpuno posvećenje sebe Božanskoj volji, i bili prihvaćeni od Boga začecem Duha, njihovi grijesi se smatraju pokrivenima ili uklonjenima iz Božanskog pogleda. Što se tiče Novog stvorenja, oni ne čine grijeh; ali što se tiče njihovog tijela, kroz koje jedino mogu trenutno imati svjesno postojanje, oni su nesavršeni. Zbog

ove nesavršenosti tijela, njihove nehotice, slikovito se kaže da su prekrivene svadbenom haljinom Kristove pravednosti, koja im je pripisana. Crkva se, međutim, nada da neće uvijek ostati u ovom samo pripisanom stanju pravednosti, već da će na kraju postići stvarnu pravednost. Riječ Gospodnja jamči da će to biti udio Crkve na temelju udjela u „Prvom uskrsnuću,” „njegovu uskrsnuću.”

Kad ono što je posijano u slabosti uskrsne u snazi; kada će ono što je posijano u sramoti uskrsnuti u slavi; kad ono što se sije životinjsko tijelo će biti podignuto u duhovno tijelo, tada će, što se tiče Crkve, biti izvršeno brisanje grijeha u najapsolutnijem i potpunom smislu – ali ne do tada. Trenutno su grijesi Crkve pokriveni, po Božanskoj pripremi, kroz velikog Branitelja, Isusa. Dakle, vidimo da će ovo brisanje grijeha Crkve dati prednost nad cijelim svijetom čovječanstva; i nakon brisanja njezinih grijeha u „Prvom uskrsnuću,” započet će djelo Obnove za cijeli Izrael i kroz njih za cijelo čovječanstvo.

NOVI SAVEZ IZRAELSKI

Moglo bi se postaviti pitanje bi li dva teksta (Rimljanima 11:27; Djela apostolska 3:19,20) dokazala da Novi savez neće biti sklopljen do dovršetka žrtvovanja svih članova Tijela Kristova, sve do nakon što će zasluga Kristove žrtve biti primijenjena, na kraju Evandeoskog doba, u korist svijeta?

Najuvjerljivije je dokazano u ovim tekstovima, kao i u mnogim drugim, da Novi savez ne može stupiti na snagu s izraelskim narodom do kraja ovog Evandeoskog doba. Međutim, trebamo se sjetiti da je Gospodin napravio jasnu pripremu po kojoj svi „pozvani” ovog Evandeoskog doba mogu doći u Savezni odnos s njim kroz Krista, kroz vjeru u dragocjenu krv i posvećenje u smrt, kroz opravdanje zaslugom velikog Zagovornika. Ovi, međutim, ne bi mogli održati svoj savezni odnos s Bogom da nije bilo njihove prednosti da odu do Prijestolja nebeske milosti i tamo prime milost kroz zagovor svog Zagovornika za one prijestupe koji su nehotice njihovi kao Novih stvorenja.

Ovaj izraz, Novi savez, ne koristi se u vezi s bilo kojim drugim dijelom čovječanstva osim sa Židovima, jer nije istina da će Bog sklopiti Novi savez s ostatkom čovječanstva. Kao što Apostol sugerira, riječ „Novi” ovdje podrazumijeva prethodni Savez koji se smatrao Starim, a ovaj Stari Savez nije bio sklopljen s drugim nacijama ili narodima osim sa Židovima, za koje je Bog objavio da ih je „uzeo za ruku da ih vodi iz Egipta, koji moj Savez oni raskinuše.” (Jer. 31:32.) Stoga bismo trebali razumjeti da su sve reference na Novi savez reference na Božji dogovor sa židovskim narodom da zamijeni stari aranžman pod Mojsijem, pod čijim su uvjetima oni još uvijek osuđeni i vezani. Ovim Novim, zamjenskim savezom, Bog će ubrzo osloboditi Židove od osude Starog saveza.

„USPOREDBA O TALENTIMA”

Pretpostavlja se da neki od Gospodinovog naroda možda nisu ono što se naziva talentanima, u smislu posjedovanja velikih talenata ili mnogo talenata, ali nije pretpostavljeno da bi bilo tko u Tijelu Kristovu bio

Usporedno će drugim narodima biti dodijeljena prednost da budu podvrgnuti istim zakonima i dogovorima s prirodnim Izraelom, i da s Izraelom sudjeluju u brisanju grijeha i vraćanju u božansku sliku, a time i u puninu. sklad i zajedništvo i Savezni odnos s Bogom, koji svi mogu održavati, ako žele, kroz cijelu vječnost. Ali vidimo da neki od ovih koji će na taj način biti dovedeni u odnos Saveza i predani Bogu na kraju Milenijskog doba neće uspjeti održati taj odnos; i da će pod kušnjom povezanom s oslobađanjem Sotone na kraju tisuću godina, neki očitovati neloyalnost i izgubiti ovaj položaj i ponovno pasti pod osudu smrti – „Druge smrti.”

BRISANJE GRIJEHA

Ne moramo nužno shvatiti brisanje grijeha kao označavanje brisanja priznanja grijeha. Radije možemo pretpostaviti da će kroz cijelu vječnost ovaj veliki ustanak ili pobuna – vladavina grijeha i smrti 6000 godina na ovoj zemlji – biti trajna lekcija svim Božjim stvorenjima u njegovom Svemiru. Istina, za Izrael je rečeno: „Vaših grijeha i bezakonja neću se više sjećati,” ali ovo treba shvatiti kao da označava da se njihovi grijesi više neće spominjati protiv njih u osuđujućem smislu. U tom smislu riječi, i u svakom zlu i nezadovoljavajućem smislu, ti se grijesi više neće sjećati; ali kao lekcije o izvanrednoj grešnosti grijeha i o Božjoj pravdi u njegovom kažnjavanju, i o Božjoj ljubavi u pružanju otkupljenja od njega – u ovom smislu grijeha će se bez sumnje uvijek sjećati.

Dakle, smisao u kojem se ovaj tekst primjenjuje na brisanje grijeha bio bi sljedeći: Grijeh i nesavršenost zapisani su u svim našim smrtnim tijelima. Ne samo da je grijeh stavio svoju tešku ruku na nas kroz smrt – uništenje našeg fizičkog tijela općenito – već posebno ostavlja svoj trag na umu i licu – pokazatelju karaktera. Brisanje grijeha, dakle, ili podizanje pojedinaca iz grijeha, iz nesavršenosti, iz njihovog pokvarenog stanja, označit će njihovo uzdizanje do svih onih veličanstvenih kvaliteta srca, uma i tijela koje su bile dio oca Adama na početku, kada je bio na sliku i priliku Božju.

U slučaju Crkve i njezine promjene u „Prvom uskrsnuću” brisanje neće biti spor i postupan proces, već trenutno brisanje. Njezina promjena bit će „u trenu, u treptaju oka, kod posljednje trube.” Apostol nam govori da će tako ostvarena promjena u Crkvi biti slavna; da ćemo postati poput njega koji je „izrazita slika Očeve osobe.” Vidjet ćemo ga onakvog kakav jest i dijeliti njegovu slavu.

bez nekog talenta, neke prilike za službu. Ova prisposoba o talentima to implicira. (Matej 25:14-30.) Svaki od ovih slugu bio je pozvan; svaki od njih primio je ili jedan ili više talenata – i prisposoba se nije

odnosila samo na početak doba, na apostole, itd., nego je očito bila namjera da se primijeni sve do kraja doba, sve dok se Gospodin nije trebao vratiti iz „daleke zemlje.” Kako oni koji su živjeli u to vrijeme nisu ostali do Gospodinova dolaska, stoga prispodoba mora uključivati sve koji će postati njegovi učenici sve do njegova drugog dolaska. U protivnom nas se ne bi moglo promatrati kao „Božje suradnike”.

Ne možemo biti sluge ako nemamo čime služiti; ne bismo mogli donijeti plod, ni u sebi ni u drugima, bez neke sposobnosti i prilike. Stoga svakome postaje važno prepoznati činjenicu da mu je morao dati barem jedan talent i da će se smatrati odgovornim za korištenje onoga što ima.

NIJE POZVANO MNOGO MUDRIH, MOĆNIH, PLEMENITIH

U slučaju nekih od Gospodinovog naroda činilo bi se mudrim skrenuti pozornost na ispravnost provjere kakav talent imaju i osigurati da ne pokušavaju koristiti onaj koji nemaju. Čini se da je opća slabost ili neuspjeh među čovječanstvom pokušati učiniti nešto što ne mogu učiniti, i prezirati ono što su u stanju učiniti. Apostol Pavao (1. Korinćanima 1:26) je rekao: „Nema mnogo mudrih, nema mnogo moćnih, nema mnogo plemenitih pozvanih” – nije da se Bog protivi onima koji imaju mnogo talenata da služe njegovoj stvari, ali malo njih prihvaća njegov poziv. Oni koji imaju mnogo talenata nalaze mnogo načina da ih iskoriste i mnogi ljudi u svijetu ih žele; i, ambiciozni za mjesto i prednost, imaju obilje prilika da zablistaju pred ljudima; ali u Gospodinovoj službi možda ne bi našli tako dobru priliku za pokazivanje svojih talenata i, prema tome, ne bi stekli ugled koji bi im pripadao u zemaljskim poslovima. Svijet bi ih smatrao glupima kad bi bili vrlo energični u služenju Gospodinu i nastojanju da slave njegovo ime. „Zašto se ne obogatite? Zašto ne živite sa stilom i ne uzdignete glavu među ljudima i stećete veliko ime, itd.?” su prijedlozi koji privlače one koji imaju mnogo talenata; stoga je malo pripadnika te klase spremno prihvatiti Gospodinov poziv; dok oni koji shvaćaju da se nikada ne bi mogli proslaviti u svijetu, možda više cijene veliki „Uzvišeni poziv.”

Međutim, mnogi od ovih malih talenata povećavaju ih upotrebom i postaju prilično vješti u Istini u raznim linijama proporcionalno tome koliko su vjerni u korištenju talenata koje posjeduju. Čini se da Istina ima prosvjetljujući i razjašnjavajući učinak na sve umove, velike i male.

„ČUVAJUĆI SEBE U LJUBAVI BOŽJOJ”

OVA misao o odgovornosti svakog djeteta Božjeg da čuva sebe, izložena je različitim izrazima u Svetom Pismu. Naš Gospodin je rekao: „Bdijte i molite da ne padnete u napast.” Naš je dio bdijenje i molitva; da

Jedna od važnih lekcija, dakle, koju treba naučiti Gospodinov narod jest primijetiti koje talente Gospodin ima koji su im dani, bilo vrijeme, bilo obrazovanje, bilo posebne prilike za službu; i da ih zadrži u uporabi, kako bi njihov sjaj mogao rasti, a ne izgubiti se zbog zanemarivanja.

Možemo lako vidjeti da bi bilo, kao što je već rečeno, više poteškoća s jednim od pet talenata, u vršenju posvećenja, nego u slučaju čovjeka s jednim talentom, iako bi čovjek s jednim talentom mogao imati mnogo razloga za obeshrabrenje u razmišljanju da je njegov dar beznačajan i siromašan u odnosu na ono što mnogi drugi imaju. Čovjek s pet talenata imao bi suprotno iskustvo i bio bi u opasnosti da bude napuhan, „plahovit i visokouman.” Mogli bismo zaključiti da bi Gospodin u ovim različitim uvjetima svoju milost učinio dovoljnom; doista, obećao je da će to učiniti za sve one koji se pouzdaju u njega.

„NE DAJ MI NI SIROMAŠTVO NI BOGATSTVO”

Čovjek s jednim talentom ima u nekim aspektima bolju priliku da svoj „poziv i izbor učini sigurnim.” Međutim, Salomon je nedvojbeno bio mudar kada je od Gospodina zatražio: „Ne daj mi ni siromaštva ni bogatstva.” (Izr 30:8.) Drugim riječima, vjerojatno bi čovjek s dva talenta imao prirodnu prednost, jer ne bi bilo toliko vjerojatno da će biti obeshabren ili nadut.

Ove uvjete nije stvorio Gospodin. Da je Gospodin stvorio čovjeka s jednim talentom, a drugog s dva talenta, a drugoga s pet talenata, on bi na neki način nedvojbeno izjednačio stvar tako da bi talenti jednog kompenzirali talente drugoga. Ali on nije dao naše talente na takav način. To je samo ono što imamo po prirodi i što donosimo Gospodinu u posvećenju i njemu se posvećujemo, iako su to, u drugom smislu, svi njegovi darovi. Gospodin, dakle, nije odgovoran za to što čovjek ima samo jedan talent, niti za to što ih ima pet, ali ga Gospodin pri njegovom posvećenju postavlja upraviteljem njegove imovine da s njom čini najbolje što može.

Snaga argumenta bila bi, dakle, da bi čovjek s pet talenata imao više poteškoća u tome da ih drži potpuno zaposlenima, potpuno posvećenima i potpuno odvojenima od svjetovnih ambicija, itd., nego čovjeku koji ih ima manje. Pa kad bi itko od nas imao mogućnost izbora, možda bi bilo mudro odabrati skromno, zbog povećanja odgovornosti prema onima koji posjeduju više.

damo sve od sebe, a onda je Božji dio nadvladati, usmjeravati i nadzirati naše poslove tako da sve stvari rade zajedno za naše dobro, jer smo došli u ovaj ispravan odnos s Ocem.

Shvaćamo da ovaj redak i drugi reci nisu dani svijetu, nego su upućeni samo Božjem narodu, „posvećenima u Kristu Isusu.” Ovi posvećeni su ti koji se trebaju čuvati. Neposvećeni, nesveti, nisu krenuli prema Gospodinu, i nisu, stoga, na mjestu koje bi željeli zadržati; oni su radije na nepoželjnom mjestu koje bi trebali nastojati napustiti. Ali oni koji su prihvatili Božje uvjete, i bili su začeti od Duha Svetoga, i iskusili su ulazak u ovu „milost u kojoj stojimo, radosni u nadi slave Božje,” opomenuti su da moraju zadržati ovo mjesto, moraju se sačuvati u ovom položaju, moraju se „očuvati u ljubavi Božjoj.” Ako tako ne čuvaju sebe, ne čuvaju svoja srca sa svom marljivošću, oni nisu od vrste koju Bog planira čuvati; oni su vrsta za koju je on zamislio da će pasti, i za koje je osigurao posebne zamke i poteškoće da bi mogli pasti – ne u vječne muke, kao što su neki od nas prije mislili – nego otpasti od Božjih obećanja i posebnih datih milosti za Izabrane.

Gospodin nije unaprijed odredio koje ćemo mjesto zauzeti u budućnosti, ali dopušta da na naš put utječu uvjeti sadašnjeg života, tako da svi oni koji odluče biti u skladu s Bogom mogu slijediti Isusove stope. Postoje vanjske manifestacije po kojima Gospodinov narod može znati svoj vlastiti položaj i do neke mjere može znati svoj napredak. U mjeri u kojoj netko spoznaje da je Duh Kristov razvijen u njemu, u omjeru u kojem

vidi plodove i milosti Duha Svetoga, može znati za vlastiti napredak u ljubavi Božjoj, a također može znati da ako se ne drži u ljubavi Božjoj, on neće stajati, neće održati svoje mjesto, već će pasti; kao što kaže apostol Petar: „Ako to činite, nikada nećete pasti.” Ako se uskladimo s Božanskom pripremom, ako se držimo u Božjoj ljubavi, bit ćemo sačuvani.

Svi oni koji su tako u Božanskoj naklonosti imaju Božansko obećanje i svu Božansku moć iza obećanja, potrebnu da ih održe. Dakle, naš tekst je u potpunom skladu s drugim tekstovima koji se tiču ove teme. Oni koji su začeti od Duha Svetoga imaju odgovornost održavati se u tom svetom stanju srca. Oni možda nisu odgovorni za neke vanjske okolnosti koje ih snalaze, niti za stanje drugih, niti za iskušenja koja im dolaze. Oni možda neće biti u potpunosti odgovorni za svoj vlastiti put, zbog nesavršenosti „zemljane posude”; ali pod Gospodinovim providonosnim uređenjem, ako čuvaju svoja srca, „taj ih Zli ne dotiče,” neće ih povrijediti, neće im nauditi. Njegova opsjedanja mogu poslužiti za provjeru, može im Bog dopustiti da za njih, ako se time pravilno provode, stvori „daleko veću i vječniju težinu slave”; ali Protivnik im ne može nauditi, jer oni pripadaju Bogu, a on je zavjetovan da će braniti u najvišem smislu najbolje interese svih onih koji su mu predali svoja srca u punoj posvećenosti.

„NEK SE NE UZNEMIRUJE SRCE VAŠE”

DRAGI BRATE RUSSELL: – Naravno da znaš da imaš neprijatelje i tople neprijatelje kao i tople prijatelje; a da prvi manifestiraju zao, klevetnički i ogovarajući duh je samo ono što možemo očekivati, jer smo tako bili unaprijed upozoreni od Gospodina. Pišem vam glede jednog od ovih zlonamjernih pokušaja da vas povrijedi i diskreditira Gospodinovo djelo koje obavljate. Kleveta je da ste prevarili veliku svotu novca, na neki prijevarni način, od brata po imenu Hope Hay. Nejasno se sjećam izjave objavljene u STRAŽARSKOJ KULI prije nekoliko godina da je brat Hay donirao WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY 10 000 dolara, i zaključujem da je to transakcija koju oni imaju na umu.

Siguran sam, dragi brate Russell, da je ovo samo još jedan pokušaj Protivnika da zatruje umove nekih protiv tebe i protiv Istine, čiji si ti istaknuti predstavnik. Ne pitam, dakle, za sebe, nego samo tražim savjet što da odgovorim onima koji vas tako kleveću. Vrlo dobro znam da nikad ni od koga ne tražiš novac; i stoga, ništa ne može biti dalje od vašeg načina nego dobiti novac pod lažnim izgovorom bilo koje vrste. U čvrstim vezama kršćanske ljubavi,

Vaš brat u dragom Otkupitelju,

C.A. OWEN.

ODGOVOR BRATA RUSSELLA NA KLEVETU

DRAGI BRATE: – Drago mi je što sam dobio tvoje pismo. Kako nam je žao onih neprijatelja pravednosti koji u ogorčenosti duha posuđuju sebe kao oruđe Protivniku u nastojanju da se suprotstave žetvi! Pretpostavljam da Gospodin dopušta takve stvari kao što su testovi vjere i odanosti Njemu, kao i testove njegovog naroda kakvog su duha. U svakom slučaju, dragi brate, bit će ti drago znati da što me više moji neprijatelji napadaju i lažno optužuju za zlo, to više Gospodin blagoslivlja mene i svoj rad pod mojom skrbi. Podsjećam se ovdje na riječi svetog Pavla o trnu u tijelu koji mu je Gospodin dopustio, ali ga je uvjerio da mu neće nauditi, govoreći: „Dosta ti je moja milost.” Odgovaram, stoga, sa svetim Pavlom: „Najradije ću se hvaliti svojim nevoljama da snaga Kristova počiva na meni.” – 2. Kor. 12:9.

Vaše sjećanje da je pitanje donacije brata Haya Tract Fundu objavljeno u STRAŽARSKOJ KULI prije nekoliko godina sasvim je točno. Dragi brat Hay pozvao me osobno, rekavši da je primio ostavštinu od 20 000 dolara i da, budući da ima mirovinu od kanadske vlade, misli da ne može učiniti ništa bolje nego donirati cijelu ostavštinu za Božju stvar – kao

donaciju u fondove THE WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY.

Odgovorio sam da jako cijenim njegov velikodušni duh i da se kao predsjednik Društva ne bih osjećao slobodnim odbiti bilo kakve darove koji su mu dobrovoljno ponuđeni. Međutim, kako on još nije dao donaciju i tražio je moje mišljenje uvažavajući to, ja sam to mišljenje dao. Rekao sam da bih, da sam na njegovom mjestu, radije dao samo polovicu tadašnjeg iznosa i zadržao posjed od ostatka, s ciljem da ga se koristi kako bi se omogućile veće osobne aktivnosti na polju žetve. Brat Hay mi je zahvalio na savjetu i rekao da misli da je dobar i da će ga poslušati.

Knjige Društva pokazuju da nam je s vremena na vrijeme kasnije poslao ukupno 9500 dolara. Oni također pokazuju da je ova donacija posebno iskorištena u skladu sa znanjem i željama brata Haya za olakšanje nekih od stotina Kolportera koji su upali u dugove u svom nastojanju da služe Istini. Zasluge za ovo su ovi radnici u žetvi pripisali bratu Haya i mnogima od njih, znamo, i priznali su stvar izravno njemu. Cijela je stvar objavljena u rubrikama STRAŽARSKOJ KULE da bi svi dragi prijatelji mogli znati za velikodušnost brata Haya. Od tada smo napustili sve što je slično publicitetu u odnosu na one koji daju donacije u fondove Društva, smatrajući da je to mudriji put – volja Gospodnja.

Brat Hay je već nekoliko godina invalid. I znamo da je na razne načine izgubio gotovo sav ostatak svoje ostavštine. Budući da nemamo ništa od novca brata Haya u našem posjedu, budući da smo svaki dolar potrošili u skladu s njegovim željama, nismo smatrali svojom dužnošću uzeti novac koji su drugi priložili za promicanje kršćanskog znanja kako bismo nadoknadili gubitke brata Haya. Društvo se osjećalo zadovoljnim preuzimanjem pune odgovornosti brata Haya u kanadskom sanatoriju – koji su odabrali on i njegova žena – plaćajući sve troškove istog. To smo učinili, ne zbog njegove donacije Tract Fundu, već zbog toga što je služio u Putujućem djelu. Pretpostavljamo da je njegova državna mirovina, čiji iznos ne znamo, dostatna za uzdržavanje obitelji, te da mu je možda iznos mirovine povećan zbog teže bolesti.

Drago nam je što dajemo ova objašnjenja, dragi brate, ali lako možeš vidjeti koliko bi za nas bilo beskorisno pokušavati juriti za svim zločestim i prezirnim klevetama i lažnim predstavljajima za koje bi Protivnik mogao pronaći ljude da ih rasprše. Progoniti klevete uzalud bismo izgubili vrijeme i spriječili Gospodinovo djelo – upravo ono što bi Protivnik želio postići. Predali smo se potpuno i bezrezervno Gospodinu. To uključuje ne samo sve naše moći i talente, već među njima i naš ugled.

Vaši u ljubavi i službi Otkupitelja,
C.T. RUSSELL.

